Ч. 155 Четвер 15 (27) липня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї возапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Міністер скарбу в справі податку від цукру. — Вісти з Филипинів. — Похорон російского наслідника престола.)

Wiener Abendpost доносить: Мінїстер скарбу др. Кайцль приймав вчера депутацию стовариршеня промислового австрийских цукорників, зложену з чотирох осіб в справі нового податку від цукру. Мінїстер обговорював всї подробицї нового податку і заявив перед усім, що при цукрі кришталевім не може бути бесіди нї о нїяких податкових опустах нї о увільненях, бо то противилось би постановам закона і угодї з Угорщиною. Що-до додаткового оподаткованя вказав мінїстер на видане в тім взглядї розпоряджене, після котрого підлягають додатковому податкови цукорки, кондизовані овочі, лікери і чоколяда, натомість вільні від него тїста, медівники і компоти. Мінїстер піднїс вкінци, що поробить всякі можливі уступки що-до призволеня сплачувати той додатковий податок ратами і що до всяких инших улекшень та що видав вже в тій справі вказівки для підвластних урядів і остеріг їх перед всякими надужитями.

На Филипинах чим раз гірше з Американцями, котрі нї на крок не поступили наперед від часу, як займили Манїлю а Таґальцї побивають їх раз по раз. Американьска праса виступає чим раз острійше против головного команданта ґен. Отіса і жадає аби єго сейчас відкликати, а на єго місце вислати ґен. Майльса. Тому противить ся сенатор Ганна, найбільший приятель Мек Кінлїя, бо Майльс, колиб з Филипин вернув побідником, став би грізним суперником до президентури, о котру хоче знов убігати ся Мек Кінлїй. Дописувателї американьских часописий з Манїлї обжаловують ґен. Отіса, що примушував їх укривати поражки Американцїв і телеґрафувати лож. Особливо урядові донесеня були на скрізь ложні. Кажуть они, немов би Филипинцї були розбиті і війну можна дуже легко скінчити. Тимчасом всьо то неправда. Американьскі вояки здеморалїзовані, не хотять довше служити, а шпиталї переповнені недужими, між тим як Таґальцї не то що не розбиті, але заєдно ідуть наперед і окружили Американцїв в Манїлї. З тої причини в Сполучених Державах велике обурене на правительсво, котре справдї не знає, як вилїзти з того болота, в яке завела єго полїтика Мек Кінлїя.

О похоронах наслїдника російского престола вел. князя Юрия надходять такі вісти: Оногди привезено тїло до Москви. Цар виїхав з Петербурга до Кошкова на стрічу і враз з тїлом приїхав до Петербурга передвечера о 6-ій годинї вечером. Домовину з покійником винесли з ваґона цар і великі князї. Петербурский митрополит в окруженю духовеньства і сьв. синоду відправив литию і відтак тїло зложено на караванї запряженім вісьмома кіньми і покритім золотими драпериями. За домовиною ішов цар, за ним мінїстер двора, великі князї, ґенерали і ґвардийскі відділи, а за ними в ґалевій кариті їхала цариця в товаристві двірских дам і великих княгинь. Похід тревав півтора години. Цїлий той час у всїх церквах дзвонили дзвони, а з Петропавловскої кріпости що мінути відзивали ся гарматві стріли. Кондукт станув перед Петропавловским собором, де мало спочити тїло царевича. Цар і великі князї занесли на катафальок домовину обиту срібною материєю з золотими орлами. На катафальку отворено домовину, тїло накрито до половини і по відправі довгих молитов полишено домовину відкриту аж до вчера до 11-ої години перед полуднем. По відправі панахиди тїло замкнуть в криптї. Собор покритий в серединї жалібними драпериями і осьвітлений. Коло катафалька уставлено довгий ряд табуретів, на котрих зложено всї ордери і відзнаки покійника. У стіп катафалька зложено двірску хоругов покриту жалобою.

Новинки.

Львів дня 26-го липня 1899.

— **Іменованя.** П. Мінїстер скарбу іменував провізоричних секретарів прокураториї скарбу: дра Юв. Розвадовского, дра Здисл. Дзюбиньского, дра Вікт. Гамерского і дра Володим. Орского радниками скарбовими при прокураториї скарбу; дальше іменував п. Мінїстер скарбу поборця гол. уряду податкового у Львові Вікт. Розенфельда

5)

Перелетна птиця.

(Оповідане з норвежского — Крыстияна Ельстера).

(Дальше).

Нехіть капітана немов би справдї заражаючо дїлала на мене. Пастор представляв ся менї в загадочнім сьвітлї, як одна з тих зачарованих печер в байках, куди заманюють молоді дївчата, аби їх відтак перемінити в потвори.

Я знов оповів молодому інжинїрови, що менї сказав єго отець; але він як видко було, не бояв ся нїчого.

— Мій отець ненавидить пастора Гольта — відповів мені — і має навичку обмавляти всїх, кого не любить.

На мою замітку, що річ не видаєсь менї цїлком такою неймовірною, що й я сам замітив якийсь особливий наклін пастора до Юлїї, він лиш потряс головою.

— Не можу вам пояснити, чому я такий певний моєї справи — відповів — але знаю, що то неможливе. — І немов би бояв ся, що я можу єго підозрівати о якісь инші як лиш дружні чувства для Юлїї, додав скоро: Впрочім, що можуть обходити єї відносини до пастора, мого вітця, або мене?

В найблизших днях настала дуже бурлива погода і нїхто не важив ся пускати ся на море; лиш Айнар Борґ приїздив і дальше кождого дня на остров.

Єго небезпечні прогулькн слїдили всї мешканцї нашого дому з незвичайним напруженем.

Капітан аж благав сина, аби занехав тої їзди, однако інжинїр ледве єму відповідав. Дозорець лїхтарнї не говорив вправдї нїчого, але держав на поготівли людий і човно, на случай коли би мало приключити ся яке нещастє. Капітан проклинав шалену відвагу сина і був супротив свояка покірний як ягня. Він дивив ся на лице грубого дозорця, скоро лиш човно молодого чоловіка появило ся на водї і питав смирно о єго гадку. Виглядало так, немов би дозорець лїхтарнї мав рішати о тім, чи їзда удасть ся, чи нї; немов би отець благав о ласку для сина.

Був ще хтось, кого ті поїздки наповняли страхом, а то Юлїя. Кождого дня бачив я єї, як стояла на високім горбку коло пасторового дому, коли інжинїр пускав ся на море, і там стояла серед бурї, а вітер розвівав на нїй одїж і волосє.

Вкінци бурї втихомирили ся, але молодий Борґ не показав ся від тої пори на острові. То впало менї і я одного дня поплив до мешканя єго господаря, Голяндця. Айнара не було; він виїхав вже перед кількома днями.

— Тепер, коли нема нїякої небезпечности, уважає він імовірно гріхом їздити на остров— сказав Голяндець, і додав, що то всьо мусить бути роботою пастора.

З часом почало менї кучити ся в моїм мешканю. Я мав до вибору або товариство дозорця або капітана. Але мій господар, против свого звичаю, був тепер дуже занятий. Іменно на найблизші дни були назначені збори, на котрих мала порішити ся справа заведеня нового співаника в церкві; той співаник віддано єму до перегляду, і він по кілька годин денно читав єго, сидячи в своїм кріслї з люлькою в зубах. То був незвичайно займаючий вид приглядати ся єму, як він силував ся бути критиком. Особливо видко було в однім кутику уст якусь злобну, незвичайно згірдну усьмішку, що віщувало книжцї незавидну долю. В таких обставинах мусів я держати ся капітана, коли хотів мати товариство, і зложив єму перший раз візиту в єго хатї.

Вже нераз чув я з малого домку, в котрім мешкав капітан, гру флета, і була о тім бесїда, що він в самотних годинах займає ся музикою, але она не зробила на мене великого враженя. Але коли я одного вечера ходив стежкою між морем а хатою, видали ся менї тони якісь инші як перше. Задержавши ся, прислухувавсь я з найбільшим здивованем. Нїколи ще не чув я щось подібного. То були танцї і піснї, що складали ся на мішанину туги, суму і веселости і зробили на мнї якесь прикре враженє. Звучало то як похоронні псальми; впрочім грав він добре; в тих мельодиях було щось притягаючого, я зацїкавив ся і постановив відвідати старого музикального чоловіка.

Коли я запукав, відозвав ся гнївний голос: „Сюда, чортове племя!" Я отворив двері. Але колиб я був знав, що мене ждало, то ледве чи був би зайшов. В комнатї був воздух — ах, менї здавало ся, що сиджу в нафтовій лямпі. Але нї, то не була лиш сама нафта;

контрольором краевої каси філяльної в Кракові, а контрольора гол. уряду податкового Володисл. Навратиля поборцем гол. уряду податкового. — Президия краевої Дирекциї скарбу у Львові іменувала старшими комісарями сторожі скарбової комісарів: Сев. Лику, Володисл. Дісля, Руд. Сольовского, Варг. Райхля, Льва Студиньского, Фульг. Стшетельского, Ів. Ходзиньского, Меч. Енгля, Андр. Грушецкого, Ник. Постемпского, Лук. Ильницкого, Фр. Лэдвиньского, Меч. Гольцера, Макс. Ляйтнера і Ів. Марморовича, а Андр. Савицкого провізоричним старшим комісарем. Дальше іменувала Президия краевої Дирекциї скарбу комісарями сторожі скарбової: провізоричного комісаря Леоп. Більского, поручника Людв. Бартманьского і респіцинтів: Ів. Фаркаса, Зен. Садлиньского, Стан. Виоровского, Ів. Юркевича, Врон. Коцияна, Едм. Вишиньского, Ізид. Ваня, Юст. Подолиньского, Петра Яксманицкого, Ант. Миколайского, Ферд. Огфиновского, Ів. Пилиньского, Фр. Беньковского і Ів. Головиньского а Ром. Романьского провізоричним комісарем.

— З перемиской єпархії. Презенту на Смільник, деканата затварницкого, дістав о. Петро Луцкий. — Відзнаки крилошаньскі дістав о. Юст. Константинович, парох в Климківці. — Віцедеканом судово-вишеньским іменований о. Ів. Петрик парох в Стояцях. — Сотрудником в Крехові іменований о. др. Фр. Щепкович.

— Іспит зрілости в учительскім семинари у Львові відбув ся в днях від 3 до 22 липня під проводом інспектора п. Токарского. Здали сей іспит: Банах Диониз, Белїх Володислав, Владик Антін, Галюса Юліян, Губіш Михайло, Гітнер Іван (з відзн.), Заробний Адольф (з відзн.), Ігнатович Тадей, Калиневич Богдан, Карпіньский Лев, Кофлер Йоссель, Коць Михайло (з відзн.), Маєвский Гриць (з відзн.), Модельский Генрик (з відзн.), Мунц Володислав, Олешкевич Осип, Процюк Пилип (з відзн.), Роттер Емануїл, Сава Осип, Сполїтакевич Емілїян (з відзн.), Снилик Диониз, Щуркевич Лев (з відзн.), Тарновский Осип (з відзн.). 14 позволено здавати поправку, 6 відступило в часї іспиту, 2 не здавало, 3 репробовано на один рік. З приватних здали слїдуючі: Ґолоґурский Брониcлав, о. Коритовский Володимир, Ляйтнер Павло, Крецер Еміль, Ольшіньский Осип, Тхожницкий Бернард. 13 позволено здавати поправку по 2 місяцях, 6 відступило в часї іспиту а 22 репробовано на 1 рік.

— Краєве товариство хову дробу, голубів і кріликів у Львові запрошує всіх годівників і аматорів, щоби як найчисленнійше приступали до товариства, та повідомлює, що вписове 1 зр., а вкладка місячна 25 кр. виносить. Проектоване урядженє вистави з кінцем вересня 1899 р. залежать від достаточного числа зголошень, котрі надсилати треба під адресою секретаря товариства А. Прилїбского ул. Ягайльонска ч. 7.

— Огні. В Скалї, борщівского повіта, знищив огонь три доми. Шкоду обчисляють на 8000 зр. — З Кореличь, в повітї перемишляньскім пишуть: Дня 21 с. м. в само полудне, знов навістив Кореличі огонь. (Перший раз погоріли чотири загороди дня 18 червня с. р.) Займило ся з двірскої хати, де мешкають жиди і згоріло крім сеї хати ще сїм господарств, з них три обезпечені в „Днїстрі“, а прочі необезпечені. Перед пятьма лїтами ті самі були також погоріли і не хотїли дати наклонитись, щоби свої будинки заасекурували; ледво обезпечились і то доперва перед трема тиждями. — При сїм пожарі знов показав ся брак заряду зі сторони зверхности громадскої, а найгірше брак сикавки. На поміч прибули сикавки з Дусанова і Фирлїєва, а громада Кореличі, що має около 350 осад, не має нї сикавки, анї ніяких прирядів огневих.

— Від удару грому згорів оногди в Болшеві цїлий фільварок, власність п. Александра Стшелецкого. — В Лешневі під Бродами убив грім в часї оногдашної бурі одну селянку, тяжко поранив селянина і запалив хату.

— Живцем упечений. В місточку Ґемлек в Туреччинї приключив ся сими днями страшний випадок, що має своє жерело в темнотї. Мешкала там якась болгарска родина, що складала ся з молодого подружя, тещи, та брата жінки, ткнутого паралїжом. Теща хотїла вилїчити хорого всякими можливими средствами, та коли нїчо не помагало,пішла до знахора, що казав крім ріжних натирань виставити хорого на можливо найбільше горячо. Рідня хорого розпалила в печи огонь, та такий сильний, що можна би упечи при нїм вола. Відтак приставлено хорого на кріслї до огня. Зараз почала попелїти на нїм одїж. Він кричав страшно та молив, аби єго відсунено від огня, але єго успокоювали, кажучи що се хороба вже виходить із него. Хлопчина почав вже раз у-раз слабше кричати, ба далї притих цїлком. Рідня гадала, що він вже прийшов до здоровля, та уснув. Єго положено на ліжко, але якже-ж розчарували ся всї, коли він упік ся на печеню та за хвилю сконав.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

Господар повинен бути зручний до всего і уміти все собі зробити.

— Яка зручність потрібна господареви? Кождий господар повинен бути добрим сокирником, значить ся уміти зробити сокирою всяку грубу роботу, бо в господарстві дуже часто треба не лиш затесати кілок або кіл, але обтесати рівно в чотири канти яку бальку або виробити стовп і т. п. До такої рокоти повинен він навіть мати окрему сокиру. Господар повинен буги теслею, бо дуже часто треба єму дещо зробити або направити коло хати і будинків господарских: виробити в стовпах пази, допасувати дошки, вигиблювати їх, обрізати і т. п. До того треба єму долота, пилки і гибля, і тими знарядами повинен він уміти робити. Господар повинен бути колодїєм і уміти зробити собі віс, колесо, драбину до воза, ба й цїлий віз, коли би було того конче потреба, а на всякий случай повинен він уміти все, що потреба направити коло воза. Він повинен длятого мати вісний ніж і уміти ним робити. Ба й столярем міг би господар бути по трохи. Сама столярска робота вимагає вже більшої вправи, великої уваги і точности, а задля того і богато науки, але все-таки суть деякі роботи столярскі, котрі може легко і сам господар собі зробити; ось н. пр. допасувати щось і збити кілочками, скаручити (до того треба уміти заварити карук і мати шрубу до стисканя), помалювати олїйною краскою рами від вікон, одвірки і двері (нинї можна купити собі готову вже фарбу, яку хто схоче, і пензель, а треба лиш трохи зручности в робленю пензлем). Так само може придати ся і робота мулярска а до неї потреба лиш уміти зробити заправу з вапна і піску, треба знати, як класти цеглу на цеглу, як ставити стїну з цегли або каміня простїсенько і рівно до міри; треба мати кельню і дощинку до вигладжуваня заправи, лату до міряня, водну вагу і шнур з кулькою. Що декотрі господарі уміють крутити собі вужиска і воловоди, се звістно загально, отже господар може знати ся і на поворозництві. Добре єсть також знати ся трохи і на римарскій роботї: уміти засукати собі дратву і шити при помочи шила, бо часом треба зшити якиї ремінь. Не треба також забувати, що го-

---

заносило там ще камфорою, лихим тютюном, сильним домашним пивом і Бог знає ще чим.

Старий сидів під вікном, одїтий в подертий халат, що колись був елеґантний і в вишиваних перлами пантофлях з виходженими запятками.

— Ох, простіть — то ви, молодий друже? — крикнув найсолодшим голосом і змінив ся знов в вічливого кавалера з великого століття свободи. — Простіть! Чоловіка часто напастує всяка голота, що мимоволї ставш ся медведем — ги, ги! Тішить мене дуже! Прошу, сїдайте.

Не було що робити, коли вже раз там опинив ся, мусїв терпіти.

— Приходите до дому смутку, можу сказати до дому смерти — говорив капітан дальше. — Я дуже добре знаю, що моя смерть вже за плечима і вже мене бере. Гостець і нерви, молодче! Невилїчимий, безнадїйний! В молодости відбув не один похід, вірте менї, але тепер — інвалїд, інвалїд. Впрочім тепер уживаю нового средства, нафти. — Підняв ся і перейшов ся по комнатї. — Не знаю, чи ви замітили, що я в послїдних днях.... менї навіть здаєть ся.... що я трохи певнійше ступаю — ви того не помічаєте? — Видивив ся на мене дивно, тревожно питаючим поглядом, тим поглядом, що зраджував укриту надію, котрої нїхто не мав відгадати. Я не відповів на питанє і сказав, що зайшов до него, бо зачув музику.

— Ах, я лиш музик для забавки — відповів. — Впрочім то одинока моя потїха, що лишилась менї в тій бідї і нещастю. В тих піснях криють ся мої спомини.

Я попросив єго дальше грати і він знов сїв і взяв за флет. Все та сама музика: валець, мазурка, норвежскі танцї, піснї і псальми. Поволи гра цїлком ним заволоділа і очарувала єго. Він колисав ся сюди і туди, вибивав так здоровою ногою, а відтак на єго лици появив ся солодкий усьміх.

В часї перестанків пояснював менї короткими словами кождий переграний кусник; так познакомив мене з своїми споминами. Того вальця уложив сам на памятку „білявої Міни“, з котрою стрітив ся раз на Різдво на селї і котра мало не „ошалїла“ танцюючи з ним. Та ніжна пісня супроводила єго в подорожи на північ, яку відбув з „улюбленою чорнявою Мариєю“. Справдї веселий собі був молодець! Маю дуже добрі нерви; але похоронна музика, сморід нафти і вид того кривого, а вічно залюбленого старця було більше як я міг видержати. Я чув себе майже недужим. На щастє перестав грати і спитав, чи не вийдемо трохи на сьвіжий воздух. Я вже ледве дихав. Нїколи не чув себе суджений таким щасливим на вид своєї любови, як я, коли вийшов на двір і вдітхнув сьвіжим воздухом.

Довгий час проходжувались ми по дворі і капітан заєдно говорив о своїй тяжкій недоли. Звернув знов на молоді лїта, на великі надії, які єму усьміхали ся і яку сьвітлу будучність був би мав перед собою, коби лиш здоровлє не було єго опустило. Ті єго звірування позволили менї пізнати вдачу старого капітана. Дивно! Хто був би погадав, що той старий скептик, був в глубинї душі дуже забобонний, непоправний фантаст!

А однако так було. Він, що все говорив, що не має нїякої надії, що кождого, з ким лиш зійшов ся, старав ся пересьвідчити, що від будучности не можна нїчого дождати — він був найбільшим санґвініком під сонцем.

Колись він справдї жив у відносинах, що віщували єму великий успіх в сьвітї. Був розумний, мав товариский дар, відвагу і енерґію. Після єго оповідань мусїли бути єго пляни досить високопарні. Однако він надто вчасно зужив свої тїлесні і душевні сили; почав від разу надто жити і мусїв свої надії чим дальше тим більше обмежувати. Єго історня, то історня збанкротованого богача. І він мешкав колись при широких улицях, в великих домах, куди кріз високі вікна сьвітило ясне проміне сьвітлої надії. Відтак прийшло банкротство і він мусїв випровадити ся на вузші улиці, до біднїйших домів, а за кождим разом, коли перебирав ся дальше, мало нове мешканє менше вікон, аби перепускати сьвітло, надію і щастє. Тепер мешкає він в бічній уличці, в укритім домку, в маленькій комнатці як арештантска келія з одною одинокою шибкою в горі під дахом. Та шибка приносить єму безнастанно надію, що він уникне найтяжших наслїдків своєї недуги, непохитне пересьвідченє, що якесь чудо відверне від него неумолиму долю. То єсть та надія, котру старає ся укрити перед иншими, удаючи безнадїйного. В той спосіб гадає він, що обманить того, котрий керує журбами і радостию житя.

сподар повинен уміти все собі виміряти і зважити. Длятого у кождого порядного господаря повинна бути під рукою міра довготи і вага: складана мірка метрична, котра не богато коштує, і вага десяточна (децимальна). До міреня більшої довготи н. пр. города або поля, можна собі самому зробити міру з білої тасемки, на котрій треба виміряти 5 до 10 метрів. Може хто скаже, що сего всего за богато на одного; годі всего вивчити ся. На то скажемо, що то не велика річ і не трудна. Тілько з того всего, кілько господареви потреба, може кождий вивчити ся. Сьвяті горшків не ліплять! Треба лиш уважно придивляти ся кождій з тих робіт фахових людий, а відтак сьміло і самому брати ся до неї.

— Ріпа стернівка, звана в Анґлії турніпс, в Німеччині Stoppelrübe, дає дуже добру пашу для худоби, і єсть важною ростиною для тих господарів, що кладуть велику вагу на годівлю худоби та на молочарство. Стернівка потребує лиш короткого часу до росту після своїх відмін 6 до 14 недїль, і небогато тепла; длятого можна сіяти єї в стерню по збіжу в серпни або з початком вересня. Стернівка любить обірник і суперфосфат, а сїє ся єї або рядками або з руки. В першім случаю треба на гектар 1 до $1^1/_2$ кільо насїня. Коли сїяна рукою, треба єї, коли зійде, стягнути боронами, щоби тим способом єї проріднти і повиривати хопту. Иноді сїють стернівку вже в червни межи збіже на пни, а по жнивах обсапують єї і підливають гноївкою. Тогди буває она велика. По стернівці не добре сїяти ярий ячмінь.

Всячина господарска.

— Сьвіже листє з волоского оріха дуже добре від молїв; єго треба накласти до шаф і скринь межи одїж, футра і кожухи, а молї від него вигинуть. Але на само листє не треба спускати ся, лиш нищити молї при кождій нагоді.

Міліони за цьвіти. Недавно тому якийсь Американець наробив богато шуму тим, що заплатив 120.000 корон за один звоздик. А то впрочім не так дуже дивна річ, бо анґлійські і американьскі богачі платять величезні суми за рідкі цьвіти, щоби ними украшати підчас балів і пирів свої столи. Найлїпше платять ся т. зв. зазулинці або головеньки (Orchideae). Деякі дуже рідкі зазулинці (н. пр. Cattleya Arianae) платять ся по 4000 до 5000 корон а за инший рід (Cattleya Reineckiana) заплачено одного разу навіть 20.000 корон. В Анґлії взагалї видають величезні суми на цьвіти. Анґлійці обходять сьвято первоцьвіту (Primrose Dey). Того дня минає ся до 550 тон (тона — 1000 кільо) первоцьвіту, званого також ключиками або божими пальчиками, уживаного лиш до закосичуваня дїрки від ґузика, а то значить на гроші 1,660.000 корон. Коли же зважити, кілько того цьвіту уживає ся до украшеня приватних помешкань і домів, то можна напевно сказати, що міліони видають ся за той цьвіт.

— Чому лин в червни і липни у нас дешевий а вся инша риба дорожша, як звичайно? Тому що в тих місяцях жиди не хотять лина їсти. В книзї їх ученого Габріса стоїть написано, що лин в тих місяцях дістає ноги і з него робить ся пуголовиця, а инші жиди кажуть, що з лина робить ся водний щур, і длятого не можна єго їсти. Правда на тім всім тілько, що в часї, коли лин тре ся, зміняє трохи свій вид, ніби бере на себе весїльну одїж і тогди показують ся з боків коло голови і коло підхвостної плавки якісь наростки, котрі по терлї щезають. А звістно, що лин тре ся від мая аж до серпня.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Поділ ріки Стрия на ревіри рибацкі вже переведено в намістництві і в сїй справі видало намістництво до старость в Турці, Жидачеві, Дрогобичи і Стрию рескрипт з завізванєм до розписаня публичних ліцитаций на посесию тих ревірів. Староство в Турці обнимає 5 ревірів, дрогобицке 3 ревіри, стрийске 7 ревірів дальших а жидачівске 2 ревіри долішні. Виділ рибацкого товариства в Кракові заохочує своїх членів, щоби они старали ся о посесию тих ревірів, вели розумне господарство рибне і не віднаймали ревірів спекулянтам.

— Конфіската раків. На двірци в Кракові сконфіскували власти 124 кошів раків висланих зі всхідної Галичини за границю. Були то переважно самиці з ікрою зовсім ще не розвиненою а самці не мали правом приписаної міри.

— Пошесть на безроги. Від 10 до 17 липня донеесено намістництву о вибуху тої пошести в повітах чесанівскім, ярославскім, городеньскім, яворівскім, мостискім, підгаєцкім, заліщицкім, ряшівскім і бжескім. Скоро де та пошесть появить ся, треба давати борзо знати властям, щоби дістати опісля відшкодоване за вибиті хоч би й не заражені ще безроги, бо чим пізнїйше дасть ся знати, тим більше буде заражених а за ті не дістане ся відшкодованя зі скарбу державного.

IV.

Я був в смертельній небезпечности. Я що немов сотворений перейти легко ціле житє, що заєдно мав циганьску вдачу і ненавидїв осїлого способу житя, що — колиб вже мусїв колись приймити сталу посаду — то хиба посаду дипльомати з вічно зміняючим ся осїдком і як можна найменшою роботою — я був загрожений небезпечностию, що легко була би могла всї мої пляни на будучність знищити і довести мене до того, аби покланяти ся ідеалам звичайного селюха. Але тепер держу знов кріпко поводи в руках і можу спокійно оповідати, що мене стрітило.

Коли вже малому синови пастора не грозила ніяка небезпечність, вернула Юлїя назад до дому родичів і ми почали учити ся математики. Она понимала всї, так мало відповідаючі женьскій природі, правила математичні з нечуваною легкостию. Колиб то не було неприродно, я назвав би єї технічним ґенїєм, она нераз виставляла моє знане на пробу. Або хотіла, аби я їй пояснив будову якої машини, або аби їй описати, в який спосіб закладає ся зелїзничі насипи і дороги, або як се чи то фабрикує ся. Я, бідний чоловічиско, що ніколи не міг научити ся, як то дїє ся, що машина зелїзнича порушає ся, був кождої хвилї в найбільшім клопоті і мусїв признати ся до мого незнаня.

Я й не причував, як власне та наука математики стала для мене небезпечною.

Оного пополудня затягнув мене капітан до своєї нори і як раз широко розповідав менї всячину про свої молоді літа, коли нагле перестав і витягнув голову наперед. Побачив через вікно пастора, що саме вернув з короткої подорожи до найближшого місточка.

— Маємо єго! — крикнув капітан. — Ось пастор, молодче; облога розпочинає ся на ново. Але без борби не добе ся він до своєї мети. Старий вояк іде до бою! Ходїть-но там зі мною!

Коли дитина подужала заходив пастор знов кождого дня до дому дозорця ліхтарні. Капітан, котрий відчував єго неприсутність напав на него зараз як голодний вовк. Варта було бачити, як они оба поводили ся. Скоро лиш капітан помічав, що пастор ставав на єго колючки рівнодушний, зараз переривав борбу зі страху, що та єго одинока жертва може статись для него безвартістною. Приходив відтак час правдивої охорони для противника; він робив що міг, аби рани згоїли ся і шкіра була знов здорова, мягка і чутлива. Але скоро лиш жертва подужала і відпочила, нападала єї та людска оса з подвійною лютию і не переставала нападати, доки роздавали ся зойки болю.

Пастор мав знов тепер якийсь час спокій і капітан аж сияв з радости на гадку о своїй забаві.

(Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 26 липня. В найблизших днях мають бути оголошені доповняючі приписи виконуючі що-до введеня податку від цукру, в котрих мають бути увзглядненї жаданя цукорників.

Париж 26 липня. Командант Парижа ґен. Пеллїю перенесений на команданта 44-тої бриґади, а на єго місце іменований ґен. Дальштайн.

Більград 26 липня. Вчера розпочали ся процеси в справі замаху на Миляна. Першим обжалованим був урядник міністерсва Милян Драбуяк. Засуджено єго за крадїж актів і обиду короля на десять лїт вязниці.

Льондон 26 липня. Розійшла ся вість, що президент Трансвалю Кріґер задумає зложити свій уряд. Ту вість потверджують з Капштадту.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).